

МОЈАНГ
STUDIOS

МИНЕСРАФТ

ПОТЪНАЛИЯТ КОРАБ

ИЗЛЕЗЛИ КНИГИ
ОТ ПОРЕДИЦАТА

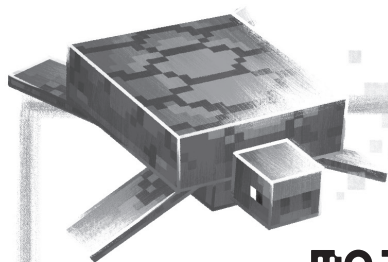
MINECRAFT
ОСТРОВЪТ

MINECRAFT
КАТАСТРОФАТА

MINECRAFT
ИЗГУБЕНИТЕ ДНЕВНИЦИ

MINECRAFT
КРАЯ

MINECRAFT
ПЪТУВАНЕТО

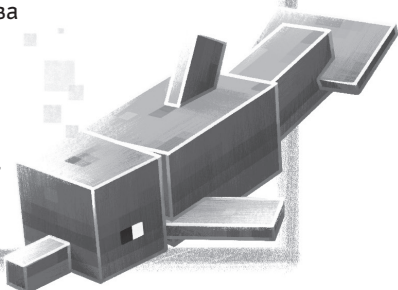
МОЖАНГ
STUDIOS

МИНЕСАФТ ПОТЪНАЛИЯТ КОРАБ

С.Б.ЛИЙ

Превод от английски език
Мариана Христова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Minecraft: Shipwreck*

Copyright © 2020 by Mojang AB and Mojang Synergies AB.

This translation published by arrangement with Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

All rights reserved.

Превод Мариана Христова

© Егмонт България, 2021

Редактор Надя Калъчева

Коректор Таня Симеонова

Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2021

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2636-4

*На всеки, който някога е искал да изгради нещо
ново – в душата си и в света*

ГЛАВА ПЪРВА

ДЖЕЙК

Пристигнахме! Дом, сладък дом!
Джейк излиза от камиона и затръшва вратата. Асфалтът на улицата сякаш потъва под краката му, когато стъпва върху настилката. Все още е нов, размекнат от горещото слънце и маркиран с блестящо бели, чисти, наскоро нарисувани бели ивици.

Татко му подсвирква. Слънцето пада върху оплешивяващото му теме. Той слага ръце на хълбоците си и кимва без причина.

Джейк проследява гордия поглед на татко си и поглежда към отсрещната страна на улицата към сивата сграда, разположена на ъгъла на обточена с дървета улица. Широка ивица трева я разделя от тротоара. Жилищният комплекс изглежда също толкова сив и скучен като всички останали сгради на тази улица. По нищо не прилича на крайбрежното райско кътче, с което татко му не спираше да се перчи, докато прекосяваха трите щата дотук. Кварталът е виждал и по-добри дни: пред очите им се

простираха безброй редици разнородни жилищни блокове и олющена боя, пожълтяващи морави и улици, покрити с боклук. Джейк въздъхва и поклаща глава, а татко му се обръща и му се усмихва широко.

– Това място ли ще събаряш? – оглежда Джейк безкрайно стария жилищен блок.

– Да. Вече съборих една от сградите в този комплекс – тази, в която ще се преместим. О, да знаеш колко ще ти хареса! Всичко е чисто ново и идеално, нали?

Зад първата сграда са скупчени три кули с апартаменти. Очевидно едната е нова: искрящо бяла, с блеснали стъклени прозорци, в които се отразява светлосиньото небе, сякаш самата кула се стреми да стане част от него. Другите две са построени от същия безличен сив бетон като първия блок, но тук-там се виждат тухли с цветни петна за артистичен ефект. Джейк не се сдържа: усмихва се, защото си спомня за линиите с руди в „Майнкрафт“. Представя си как унищожават целия комплекс редица по редица, как събира скъпоценните камъни, възлицата и различните скали от стените на сградата. Вижда два, а може би и три вида строителни материали. Май са доста по-здрави от неизвестните материали, с които е построена новата сграда, каквито и да са те, макар че стъклото изглежда много добре. Би било интересно, но да минира кула като тази – стига само да направи няколко стълби, да се качи по тях, а после да слезе...

Джейк продължава да мечтае, но изведнъж осъзнава, че баща му не спира да възхвалява проекта.

– Ще останем дълго – моята компания ще се заеме и с този комплекс, и с още два по-надолу по улицата за една модерна нова проектантска фирма. В Лос Анджелис има

много работа. Не се ли вълнуваш? Слънцето в Калифорния е страхотно и можем да ходим на плажа, когато си поискаме!

– Разбира се, татко. – На Джейк слънцето му се струва същото, както всеки ден; но всъщност то наистина е същото. Или поне така се надява.

На устните на татко му се изписва лека усмивка, изпълнена с обещание, и Джейк иска да повярва, че наистина ще отидат заедно на плажа. Всеки нов щат, всеки нов град през последните три години е изпълнен със същите обещания: „Ще отидем на селския панаир. Ще те заведа на мач. Ще отидем на палатка някъде“. Но татко твърди, че преди не можел да ги изпълни, защото все още градял репутацията на компанията си, но сега всичко щяло да се промени.

Джейк ще повярва тогава, когато го види с очите си. Чикаго, Сан Антонио, Сиатъл – татко всеки път казваше, че тези места ще бъдат техен дом, но всички се оказваха само спирки по пътя.

– Не е ли прекрасен? Казвам ти, архитектката, на която ѝ хрумна идеята за реновирането, е истински гений!

Татко му грабва от каросерията на камиона един кашон и въздъхва щастливо. Все още се възхищава на гледката.

Джейк само изсумтява нещо уклончиво. Това е поредният съвършен, сякаш излязъл от снимка апартамент, пълен с все същите неудобни мебели и безлични картини с пейзажи. Отвън е паркиран товарен камион, който не е техният, и за миг Джейк се запитва какво ли е да имаш удобни мебели, които да си готов да замъкнеш през половината Съединени щати, джунджурийки и странни не-

нужни вехторици, които правят от една къща дом.

Те вече нямат мебели, и то отдавна – откакто различиха старата си къща в Мерленд и дадоха всичко на склад. Джейк се опитва да не мисли за кашоните с фотоалбуми, за пожълтяващите удостоверения, които мама пазеше от първи до трети клас, за овехтеля, но идеален диван, който харесваше. Сега всички те бавно пращават в другия край на страната.

Всяко място, на което се местят, е обзаведено – обикновено с останки от модели за домове или скелета – странни мебели, нахвърляни заедно, без да си подхождат. В подбирането им никога не личи добър вкус и съвсем не могат да превърнат едно жилище в дом. Джейк се връща при каросерията, взема раницата си и една кутия със свои вещи и тръгва след татко си към отсрещната страна на улицата, към новото им жилище.

– Нещата, които поръчах, са пристигнали вчера, така че сигурно всичко вече е подредено! Готов ли си?

Джейк вдига рамене.

Двамата минават покрай млада двойка, която се смее, докато качва по стъпалата огромен мек диван. Изглежда изтъркан и идеален и Джейк отклонява погледа си и почти се сблъсква с едно момченце, което изобщо не го забелязва, прекалено е заето да бутва камионче по тротоара.

– Виждаш ли, хората вече се нанасят! Какво ти казах? Тези нови апартаменти са приказни, нищо че го казвам аз, и ние пристигнахме в подходящия момент. Съвсем скоро цената на жилищата в квартала ще скочи главоломно. – И татко му гордо придърпва кашона, който носи, по-близо до гърдите си и започва да подсвирква първите стихове на някаква весела песничка.

Джейк не е особено впечатлен от Калифорния. Почти през целия път спа, а откакто се събуди, не видя дори едничка палма, знаменитост, та дори и басейн. До момента този квартал в покрайнините на Лос Анджелис прилича на всеки друг град – с улични молове, със светофари и тротоари, – а тази улица е като всяка друга улица във всеки друг град. Джейк вече е виждал толкова много градове и улици, че новите изобщо не могат да го впечатлят.

Татко му подхваща разговор с двойката, докато им помага да пренесат дивана през двойните стъклени врати на първата сграда. Отблизо мястото изглежда още по-непривлекателно: прашно фоайе с още едни стъклени врати от другата страна, водещи към някакъв двор. Сега новата сграда изпква още повече – огромна лъскава постройка от белезникави плочи и блестящо стъкло. Изглежда ужасно странна до съседните кули.

Джейк затваря очи и дълбоко си поема въздух. После ги отваря и си представя улицата преобразена тухла по тухла. Сградата е само още един източник на суровини, който го очаква, за да бъде реконструиран и повторно изграден според модела на самия Джейк, а и...

– Хайде, приятел, да отидем да го разгледаме!

Гласът на татко му го стряска и го връща към действителността в целия ѝ обезсърчителен блясък.

Джейк тръзва след татко си нагоре по стълбите. Татко му държи тежката наглед врата отворена с крак.

– Слушай, знам, че си разстроен, но ти обещавам, че това наистина ще ни е последното местене. Ще останем тук, в покрайнините на Лос Анджелис. Този проект за реновиране ще продължи много дълго, а скоро ще получи и още.

– Ти ли проектира тази сграда?

Татко му бързо поглежда към краката си и пак към Джейк.

– Само ръководя проекта. Но трябва да реновираме още три сгради и проектът ще отнеме може би години. – Той се усмихва леко на момчето. – Нали започваш гимназия! Помислих си, че е време да спрем все да се местим.

Джейк кима, но не отговаря. Вече е свикнал с постоянните местения, свикнал е постоянно да бъде новото хлапе. Трудно е да се опитваш да си намериш нови приятели, особено когато не знаеш колко дълго ще останеш.

Лобито е празно и тъмно. Единствената светлина идва от двете двойни врати от всяка страна на широкото помещение. Фоайето е странно голямо за жилищен блок и когато минава през него, Джейк разбира защо. То води до огромно помещение с изпочупени, покрити с прах мебели и врати, които сякаш не са отваряни от десетилетие.

„ТИХООКЕАНСКИ ВЪЛНИ“ – ОБЩЕСТВЕН ЦЕНТЪР И АПАРТАМЕНТИ

Думите са изписани на избледняла табела над огромна фреска. Табелата е напукана и се разпада, но самата стена все още е ярка и весела. Тук сградите са боядисани в наситено аквамаринено, а различни сцени показват засмени хора, които вървят през парк, плуват в басейни, работят в компютърна лаборатория. В центъра на фреската слънце, сякаш излязло от анимация и украсено със слънчеви очила, гледа надолу към сградата и се усмихва широко, а зад него блести океанът и една вълна се издига в зашеметяваща нарисувана арка. Останалата част от тази стена

е покрита със сини вълни и ярко контрастира със стаята: сиби тухли, методично подредени една върху другата, и фалшиви фикуси, от онези, които човек вижда в офис сгради в опит да им се придаде повече уют. Дърветата са покрити с дебел слой прах, а самото помещение е пълно с празни маси, празни столове и една стъпена маса, подходяща за плаж, в ъгъла. Има почти гола дъска за съобщения с един-единствен лист, на който пише: ЗАПИСВАНЕ ЗА ДЕЙНОСТ. Никой не се е записал.

– Да, знам, че е долнопробно. Не се тревожи, ще изхвърлим всичко. Имам предвид, на това му викат „стая за технологии“? – Татко му поклаща глава. – Никого не съм виждал нещо по-остаряло. То е дори отпреди моето време. Никой не е стъпвал в този център от цяла вечност. Не ги обвинявам – тук няма нищо.

На триножник е подпрян ламиниран постер с изображение на завършения комплекс: навсякъде блестящо стъкло и масивни плоскости. В графиката трите сгради изглеждат огромни на фона на мъничък, идеално поддържан парк със странни скулптури от стомана и стъкло. Общественият център с лице към улицата е заменен с елегантна редица кафенета и модерни бутици.

– Ето това имам предвид! Не е ли прекрасно? – пита татко му, кимайки с глава към постера.

– Разбира се, татко – отговаря Джейк и стисва по-зриво гръжката на раницата си.

След като минават през лобито на изоставения обществен център и следващата двойка стъклени врати двамата се озовават пред плетеница от буйно израсли храсти, дървета и увяхващи цветя. Отвътре комплексът е също толкова скучен и лишен от въображение, колко-

то и отвън и изобщо не прилича на пищния парк, за който говореше татко му – паркът, в който Джейк щял да може да спортува и да си намери приятели. Момчето обхваща всичко с поглед и завърта очи. Обръща се и се пита дали да не излезе по обратния път, но няма къде да отиде. Поглежда към една очукана, мръсна табела с надпис УПРАВИТЕЛ на вратата на самостоятелен апартамент, свързан с първата сграда, и въздъхва.

„Сигурно е ужасно да живееш тук, само на крачка от улицата и вратите, които постоянно се отварят и затварят – мисли си той. – Ние поне няма да сме тук.“

– Хайде да тръгваме! – подканва го татко му и го поглежда към чисто новата кула.

Минават покрай табела с надпис БАСЕЙН, макар че Джейк вижда единствено ограда от избуяли храсти и в далечината – нещо като детска площадка насред хилави гръбчета и плевели.

– Пристигнахме в най-подходящия момент. Така ще можеш да си намериш приятели, преди да започне училището, нали така? – пита бодро татко му.

Джейк оглежда празния двор и въздъхва. Да. Направо идеалното място да си намери приятели!

Е, поне ще имат безжичен интернет.

Новата сграда все още мирише на прясна боя и на нещо силно, като метала на голите поддържащи колони вътре. След кратко объркване, докато търсят асансьора, двамата се качват на втория етаж с кашоните си. Джейк оглежда двора от открития коридор, който свързва вратите на всички апартаменти, и се пита дали ще е шумно.

– Пристигнахме!

Татко му се олюлява и почти изтървава кашона с над-

пис КУХНЯ, докато се опитва да извади ключовете от джоба си. Подпира го на бедрото си и отключва вратата.

– Нашият нов дом! Идеално изпълнен от моя екип! – продължава татко му. – Ще отида да донеса другите неща от камиона. Трябва ли ти нещо?

– Не – отговаря Джейк и остава кашона си. – Има ли интернет?

– Мисля, че утре ще го иде някой да го инсталира – отговаря татко му.

„Супер.“

Стаята на Джейк е абсолютно празен квадрат, както толкова много празни квадрати преди нея. Вече има нов матрак, все още опакован в найлон. Джейк оставя кашона и раницата си на пода, отива до матрака и го бутва. Той се прекатурва и зад него се показва несглобен креват. Джейк въздъхва и изважда един чаршаф от кашона си. Не е този, който трябва, но в момента не му пука. Застила го криво-ляво върху матрака и се просва отгоре с лаптопа си; найлонът изшумолява под него. По-късно може да оправя леглото както трябва – след като най-сетне възприеме, че по някакъв начин се намира в Лос Анджелис, но без да е близо до океана, до Дисниленд и изобщо до нищо готино.

А освен това няма интернет.

Джейк въздъхва и проверява кое време е. В Мериленд сигурно е време за обяд, но всъщност Дани и бездруго напоследък не се е логвал в техния общ сървър на „Майнкрафт“. Навремето, когато живееха в един и същ квартал, двамата бяха най-добри приятели и продължиха да поддържат връзка дори след като Джейк отиде да живее в Чикаго. Но това беше преди три премествания и сега двамата почти не се виждат, дори в „Майнкрафт“.

Обикновено Джейк строи нещо смешно, което да намери Дани, или обратното, но това съвсем не е същото както едно време, когато планираха епични мисии да търсят заедно крепости.

Джейк се надява скоро да се свържат. Може да играе офлайн, но в един момент със сигурност ще му се иска да поработи по най-новия си проект в техния сървър. Вложи толкова усилия в изкопаването на кварц, с който да построи реплика на римския Колизей, че не може да го остави незавършен.

Той ляга по корем и стартира „Майнкрафт“. Чувя познатата музика – вълнуващо приветствие за добре дошъл, призив за радостно очакване, открития и въодушевления. Избира самостоятелен режим на игра и преглежда набързо по-старите си светове. Може да отвори всеки един от тях и да си изкара страхотно – може би този с полузавършената Айфелова кула или другия, в който много се вживя в омагьосването и най-добрите оръжия и броня, или пък онзи, в който очерта на карта цели континенти и откри безброй монументи и крепости. Всеки един от тези светове е специален. Независимо къде се намира в реалния свят, в кой град живее, в кое училище ходи и какви нови правила, хора и клики трябва да разгадае, Джейк винаги може да разчита на „Майнкрафт“.

Тук правилата са прости и стабилни: при едно логване винаги можеш да вземеш четири гъски, четири гъски винаги образуват работна маса и израчът винаги може да разглоби нещо на основните му съставни части. Тук Джейк контролира всичко. Той решава кое остава и кое изчезва, накъде ще пътува и как ще изглеждат местата, в които ще прекара известно време.

Почуква върху „Създай нов свят“ и се усмихва. Вече си е у дома.

Създава биом на гора с пикселирани цветя и дървета. Без да губи време, се заема да си набави това, което му трябва, за да преживее първата нощ. Правил го е безброй пъти, но всеки път му става забавно, когато си спомни колко е умел в набавянето на провизии – вече е гърмян заек и когато в играта се смрачава, вече си е построил заслон и дебнещите наоколо зомбита не могат да му навредят. Изчаква слънцето да узрее и продължава да се движи.

Изкушава се да изследва околността, докато намери някое живописно място за построяване на база, но е по-умно да събере колкото се може повече провизии, а не да скита наоколо и изобщо да не напредва в мисията си. Построява си временно скривалище близо до една планина, която се оказва чудесно хранилище на въглища, и всяка вечер се връща там с припасите, които е събрал през деня. Бавно, но сигурно изгражда своя форт, макар да не е сигурен дали иска да остане тук за постоянно. Да, но си заслужава да си осигури постоянно изхранване от малката житна ферма, която е създал. Скоро ще му трябват желязо и други метали, ако иска да започне да изработва по-надеждни брони, но копаенето наслучки в планината до момента не е довело до нищо.

Открива системата от пещери по чиста случайност.

Джейк бяга от един крийпър, когато той избухва и моментно се озовава в центъра на експлозията. Надава стон – тъкмо се връща след успешно копаене в мините и носи солидно количество въглища. Респаунва, тоест възвръща живота си, и отива отново в базата си, изработва още

няколко кирки и прави купища хляб за пътуването, преди отново да поеме на път, решен да прибере нещата си, преди да е отпаднал.

Не му е трудно да започне отначало в „Майнкрафт“ – знае точно какво да прави и как да успее. Опитва се да си спомни къде точно е срещнал криипъра, доверява се на инстинкта си и се отправя на север. Околността му се струва позната – ето го планинския връх, който прилича на вълча глава, ето го и потока от лава, който се излива надолу в едно езеро. Дърветата около него бавно се подпалват и Джейк се постаравя да не се доближава до пламъците. Заобикаля лавата и се ободрява, когато съзира ивица от гървесни корони, която се носи във въздуха – остатъци от неговото търсене на гървесина.

В светлината на утрото вчерашният кратер е лесен за намиране. Експлозията е оголила една огромна скала и Джейк съзира отвора, докато прибира нещата си.

– О, колко хубаво! – измърморва той, забива кирката си в малкия черен отвор и го разширява с няколко блокчета. Вижда факли, които отбелязват къде се намира и ще осветяват пътя му.

Вътре забелязва началото на многообещаваща подземна пещера с множество завои и разклонения и дори вода в далечината. Построява сандък и прибира вътре повечето въглища, в случай че не оцелее след приключението. После се спуска долу.

Тук, в тъмното, където цикълът на деня и нощта не съществува, Джейк загубва представа за времето. В един момент татко му казва, че отива някъде по работа, и Джейк изсумтява нещо в отговор, погълнат от играта. Намира жили въглища и солидно находище на желязо

и когато се сблъсква с едни скелети, повежда смела битка, макар че накрая загубва. Отново възвръща живота си и отива обратно в скривалището и отделя време да изработи още оръжия, факли и много хляб, за да се излекува след нападенията. След това се отправя обратно към каверната. Сега, когато разполага със солидно находище на желязо съвсем наблизо, скривалището се превръща в истинска база само за няколко дни – добре заредено с храна и желязо, готово да се превърне в още по-добри брони и оръжия. Джейк тъкмо укрепява нова обиколна стена, когато коремът му изкъркорва.

Той примигва и изведнъж се озовава заграден в мрачната действителност на физическия свят – голите бели стени, пода, на който няма нищо. Единственият кашон и раницата, които домъкна по-рано, го гледат унило от ъгъла. Сега е тъмно и всичко е потънало в странна, зловеща сянка. Единствените цветове са наситените зелени оттенъци на полята и горите отвъд сградата и ярките червени, сини и жълти тонове на полята с цветя, които пулсират, искрящи от живот, на екрана на лаптопа му.

Загледан в компютъра, Джейк предполага, че трябва да зареди, похапне, преди да се върне в другия игрови свят. В играта винаги внимава да е зад обиколната стена на базата си, преди да натисне „Запази“ и да излезе, за да може после да се върне на сигурно място. Протяга се. Отражението му в прозореца се протяга заедно с него – момче с обикновена кестенява коса, бледо и с болнав вид. Джейк се намръщва, поклаца глава. Определено предпочита обличения в броня герой, когото вижда, докато играе. Той отива до прозореца и с известно усилие го отваря; някой го е боядисал заедно с перваза и почти ги е залепил.

Нощният въздух нахлува, по-свеж и хладен от задушливата топлина, насъбрала се в стаята му. Джейк дълбоко си поема въздух. Донякъде му се иска да живееха на по-висок етаж, за да има по-хубав изглед, но и този не е лош. Прегочите му се разкриват скупчени един до друг небостъргачи – в центъра, предполага той. Светлините им искрят. Ивица от червени и бели лампички примигва, без да спира, в постоянно течащата река от коли, които пътуват до или от родните места на шофьорите си.

Оттук, от този прозорец, дворот още повече прилича на избуяла гора, изсечена. В средата му има площадка с люлки, а в най-далечното кътче на западния ъгъл се вижда празен бетонен басейн, пълен с листа, клонки и боклук. Джейк поклаща глава.

Всекидневната е пълна с кашони, грижливо надписани с гуми като ЕЛЕКТРОНИКА, НЕЩАТА НА ДЖЕЙК ЗА УЧИЛИЩЕ и ОФИС. Има един по-стар кашон с четливи печатни, закръглени букви, на която пише БЕЙЗБОЛ. Джейк проследява „Е“-то на мама и пръстите му се задържат върху кашона. Не го отваря.

Апартаментът прилича на празно платно за рисуване – всички сиви, модерни мебели са оставени неподредени в горещия сух въздух. Бюрото за рисуване на баща му все още не е сглобено и частите са облежани на стената в коридора към кабинета му. Вътре помещението е, общо взето, обзаведено – обикновеното бюро вече е задръстено с модели, папки и полуизпната чаша кафе.

Стаята на татко му не е подредена – матракът му още е подпрян на стената и до него има празен креват и празен куфар. По целия под има разпилени грехи и якета, сякаш татко му се е облякъл припряно. Сигурно деловата

среща е изникнала в последния момент или нещо подобно. Джейк все повтаря на татко си да опакова отделно късметлийския си костюм, за да не трябва да го търси, но той все забравя. Джейк мърмори, докато събира дрехите и ги пъха в едно празно чекмедже.

Коравият сив диван все още е увит в найлон, а на масата за хранене има двайсетдоларова банкнота и бележка.

За пица. Ще закъснея. Пожелавам ти страхотна първа вечер в новия ни дом!

С обич,

Татко

Джейк прибира парите, отваря хладилника и установява, че е празен. Въздъхва и се пита дали си струва да пообиколи наоколо и да види къде има магазин за хранителни стоки.

От кухненския прозорец долитат викове и смях. Джейк се мъчи да отвори и него и си мисли, че непременно трябва да каже на татко си, че бояджиите му не са се представили добре. Успява да го откряне пет-шест сантиметра и в кухнята започва да нахлува струя чист въздух.

От този прозорец може да види по-добре парка. В тази ранна вечер там кипи оживена дейност. Коли надуват клаксони, хора си бъррят, а някъде невидим телевизор предава теленовела. На люлките има две момчета – осем- или деветгодишни, решава Джейк. Същински бебета. Джейк е на четиринайсет, съвсем скоро ще започне гимназия и е прекалено голям за люлки, но люлеенето му се струва забавно. Може би няма да е зле да провери дали има какво да прави в обществения център. Той проследява с поглед как

двете момчета скачат от лؤلките, усмихват се широко едно на друго и въодушевено вдигат ръце във въздуха. Втурват се към лостовете и през смях започват взаимно да се подканват да се изкатерят все по-високо и по-високо. Сигурно е хубаво да имаш най-добър приятел като тях двамата – някого, който те разбира и може да направи всеки миг заедно страховтен.

– Това е Танк! Бягай!

Виковете отново насочват вниманието му към прозореца и той вижда как двете момчета побягват пред една приближаваща се сянка. Трето момче, навярно по-голямо от Джейк. Изглежда много кораво и гадно. Черната му коса е пригладена назад. Носи дебело гънково яке въпреки горещината. Когато децата побягват от площадката, поклаща глава, сяда на лؤلката и бавно се отпласква.

– Точно така, бягайте! – подсмивва се подигравателно и изпъва рамене.

Зад гърба му се разнасят стъпки. Приближава се момиченце с плитки. Има същото чело и широки очи като Танк.

– Залюлей ме, Тааанх! – помолва то и Джейк вижда как раменете на момчето се отпускат, как се усмихва леко и потайно на момичето, докато то сяда на лؤلката. Залюлява го внимателно, а малката се смее и посяга нагоре, сякаш иска да пипне небето.

ЗА АВТОРКАТА

С. Б. Лиї е авторка на научнофантастични и фентъзи творби за тийнейджъри и член на литературната фондация *Lambda*. Работите ѝ включват отличените от критиците серии *Sidekick Squad* (издавани от *Duet Books*) и комиксите *Ben 10* (издаван от *Boom! Studios*). Сред творбите на Лиї има такива, номинирани за наградата *Lambda*, както и представяни в *NPR*, *Teen Vogue*, *Wired*, *Hyable*, подборката на списание „Тор“ за най-добра фентъзи и фантастика и *Rainbow List* на Американската библиотечна асоциация.

cb-lee.com

Twitter: @cblee_cblee

Instagram: @cblee_cblee